

Profesor Navrátil a návštěva u firmy Honeywell (1967 PVT Brno – pracovní cesta do Anglie)

V roce 1967 jsem pracoval stále na francouzském počítači SEA 3900. Naprogramoval jsem tentokrát již zcela sám tak zvaný „žňový dispečink“ pro našeho zákazníka Ústřední podnik zemědělské techniky. Vytvořil jsem přehled náhradních dílů pro kombajny a jiné sklízecí stroje pro všechny sklady v republice. Práce na takovém stroji člověka musí těšit zvláště když předtím pracoval jen na sovětských počítačích. Vzhledem k svému vyčerpání jsem byl překvapen, že mě jednoho dne zavolal ředitel a ptal se mě jak jsem na tom s angličtinou. Řekl jsem mu, že jsem chodil 2 roky na devítihodinový kurz angličtiny na jazykové škole pro pokročilé. Pak jsem musel mluvit anglicky s Kristýnou, když jsme dělali zakázku na počítači SEA. Ředitel mi na to řekl, že budu mít příležitost ověřit si svoje znalosti, protože pojedeme spolu do Anglie. Trochu mi to vyrazilo dech, protože jsem měl úplně jiné plány. Vzhledem k tomu, že jsem však nikdy nebyl na „západě“, řekl jsem si, že musím tuto šanci využít.

Dále mě ředitel oznámil, že ho nedávno navštívil profesor Navrátil přednosta chirurgické kliniky na Univerzitě v Brně. Tento náš kardiochirurg má za sebou již asi stovku operací srdce a jako první v Československu a jeden z prvních v Evropě také operoval umělou chlopuň. Profesor Navrátil požádal ředitele, jestli by PVT mohl zajišťovat technickou podporu jeho operací srdce. Dosud se operace prováděly při zastaveném srdci, takže operace nemohla trvat déle než asi 5 minut. Pro náročnější operace je nutno použít mimotělní oběh (bypass heart), který vyžaduje většinou řídicí počítač. Ředitel mi řekl, abych se spojil s profesorem Navrátilem a zjistil technické parametry počítače a také určil jednoho technika a jednoho programátora, kteří by s ním trvale spolupracovali.

Když jsem pak profesora Navrátila navštívil na lékařské fakultě University, zjistil jsem, že je to nesmírně hodný a skromný člověk, pro kterého je jeho práce a hlavně pomáhat nemocným lidem prioritní. Co mě nejvíc překvapilo, že profesor byl také výborný organizátor, který vytvořil skvělý tým spolupracovníků a také vyřizoval veškeré „papírování“ na rektorátě a ministerstvu zdravotnictví. Pozval mě také na operaci psa při mimotělním oběhu, který sami „na koleně“ vyrobili.

Někdy v září začal ředitel připravovat cestu. Když zjistil, že ředitelství v Praze nehodlá takovou cestu financovat, rozhodl, že pojedeme jako turisté a peníze na cestu dostaneme ve formě odměn nebo prémie z jihomoravského závodu. Cesta byla zajištěna na začátek října u firmy Honeywell. Já jsem musel také investovat, protože jsem zjistil, že nemám jiný oblek než maturitní a současně svatební, který byl nejen nmoderní, ale i pro mě již také malý.

Kromě mě a ředitele pojedou s námi ještě můj vedoucí Dr. Jan Boďa, absolvent matematické fakulty v Brně, který měl velmi zvláštní rodinnou historii, kterou stručně popíši. Rodiče Jana Bodi byli zaměstnanci firmy Baťa ve Zlíně. V době komunistického převratu 1948 byli jeho rodiče pracovně v Indii. Starší Jan a jeho sestra byli u babičky ve Zlíně, kde chodili do školy. Boďovi se již do Československa nevrátili, ale emigrovali do Anglie a pokračovali dále v práci pro firmu Baťa. Rodiče doufali, že se přes Červený kříž podaří rodinu spojit, ale komunisté v těchto věcech byli neoblomní. Jan Boďa nakonec vystudoval v Brně matematiku a stal se prvním zaměstnancem PVT, který připravoval nasazení počítačů. Ředitel chtěl také Janu Boďovi splnit jeho sen vidět téměř po 20 letech svoje rodiče a sourozence – dvojčata, kteří se narodili již v Anglii.

Ředitel, který v té době také zajišťoval stavbu nové budovy PVT na Veverčí ulici, musel před naší cestou služebně odjet shánět nedostatkové „boletické panely“ k opláštění nové budovy. Na zpáteční cestě měl autonehodu a dost těžce se zranil. Byl hospitalizován ve Vojenské nemocnici v Praze a bylo jasné, že odjet do Anglie nemůže. Rozhodl, že cesta se musí uskutečnit a místo něho pojedou předsedkyně KSČ Vlasta Brunová - bývala baletka. Trochu jsem se toho děsil, protože Vlasta

neuměla anglicky ani slovo. Chápal jsem však rozhodnutí ředitele, protože ona by mu měla krýt záda v politické rovině. Před odletem z Prahy jsme byli navštívit zraněného ředitele v Ústřední vojenské nemocnici v Praze, kde ležel dost potlučený a se zlomenou čelistí, takže mohl pít brčkem jen tekutou stravu. Byl dost zklamaný, co ho potkalo těsně před odletem, protože měl velké plány jak vybudovat z brněnského závodu špičkové pracoviště výpočetní techniky. Připomenul nám hlavní úkoly, které máme mít při naší návštěvě na zřeteli. Dr. Jan Boďa, říkejme mu v dalším Honza, mu slíbil podáním ruky, že nebude emigrovat a já byl jako svědek.

Pak už následoval let do Frankfurtu, kde jsme přestoupili na letadlo do Londýna. Let byl nádherný, protože nad celou Evropou bylo nebe bez jediného mráčku a teplota kolem 12°C. Z letadla bylo pod námi krásně vidět kanál La Manch a nad Londýnem jsem poznával tenisové kurty ve Wimbledonu. Krátce po obědě jsme přistáli na londýnském letišti Heathrow, kde nás v hale čekal nějaký Ind, který držel velkou ceduly s našimi jmény. Ukázalo se, že je to šofér firmy Honeywell, který nás odvezl do sídla firmy.

Tam nás přijal zástupce obchodního ředitele pro východní Evropu pan Fowler. Omluvil svého šéfa, který je zrovna na důležitém jednání ve Vídni a přijede asi za dva dny. Ten s námi povede rozhodující jednání o možných dodávkách počítačů. Domluvili jsme se ještě o návštěvě na zítřejší den, kdy byla naplánovaná návštěva u zákazníka, který používá pro práci jejich počítače. Pak nás tentýž šofér odvezl do penzionu ve čtvrti Kensington, kde budeme ubytováni na náklady firmy. Ubytování bylo včetně snídaní, které byly velmi vydatné a tak jsme snědli všechno, co nám servírovaly mladé švédské blondýny. Přečetl jsem si totiž, že v Anglii na rozdíl od nás není oběd považován za podstatné jídlo.

Abychom ušetřili za podzemní dráhu (jak se říkalo metru), šli jsme do sídla firmy pěšky, protože se v Anglii začíná pracovat nejdříve tak v 9 hodin. Mimochodem londýnské metro je velmi staré snad od počátku století, ale velmi spolehlivé a přepraví obrovské množství pasažérů v tomto rozlehlém městě. Pan Fowler už na nás čekal a odvezl nás služebním autem firmy do městečka Eaton blízko Oxfordu, kde ve škole používají jejich počítače k výuce. Cestou nám pan Fowler vykládal, že dávají počítače do škol za velmi nízkou cenu, protože předpokládají, že žáci až budou v praktickém zaměstnání manažery, vzpomenou na perfektní počítače ze školy a koupí od stejné firmy. Ve škole nás přijal sám ředitel školy, který se s panem Fowlerem asi dobře znal, protože se přivítali jako dobří přátelé. Pan Fowler nás představil a vysvětlil mu, co je cílem naší návštěvy. Ředitel měl pak asi 15 minutovou přednášku o tom co dělají a jak je organizovaná výuka. Bylo na něm vidět, že je pedagog a je zřejmě na takové návštěvy zvyklý. Vzpomínám na něho, protože mluvil nejlepší angličtinou, kterou jsem až dosud kdekoliv slyšel. Možná na to měl vliv i blízkost Oxfordu.

V Anglii totiž existuje velká spousta nářečí a dialektů, které jsou někdy velmi těžko srozumitelné pro cizince. Zejména prostí angličtí lidé nejsou schopni přejít na spisovnou angličtinu, i když je prosíte. Vzpomínám si, že jsem se několik dnů později ptal na londýnském nádraží jednoho staršího zaměstnance, ze kterého nástupiště jede vlak do East Tilbury. On něco odpověděl, ale já jsem nerozuměl ani slovo. Opakoval to ještě jednou, ale výsledek stejný. Pak ten stařík zavolal nějakého kolemjdoucího muže a krátce spolu promluvili. Ten dobrý muž se obrátil na mě a celkem dobrou angličtinou řekl zhruba toto: „On vás chce informovat, že vlak jede ze třetího nástupiště ve 14.36. Nic si z toho nedělejte, ten muž mluví ze silným welšským přízvukem, já sám mu těžko rozumím“. Po celoživotních zkušenostech musím konstatovat, že nejlépe rozumím lidem ze zemí, pro které není angličtina jejich mateřská řeč. Na prvním místě bych jmenoval lidi ze skandinávských zemí, Holandska nebo Belgie. Němci, Rakušané a Švýcaři mluví také dobře, ale tam já používám němčinu.

Když ředitel školy skončil svou přednášku, zavolal nějakého mladého profesora, který asi vyučoval informatiku. Ten nás provedl nejen počítačovým sálem, ale navštívili jsme i učebnu s terminály, kde žáci řešili různé úlohy. Po prohlídce jsem si doslova sedl na zadek. Teprve tady jsem si uvědomil, jakou ztrátu máme v počítačové technice a ve výuce žáků. U nás ještě v roce 1958 bylo napsáno ve filosofickém slovníku pod heslem kybernetika – buržoazní pavěda. První zmínku o počítačích jsem získal v 5. ročníku vysoké školy, když jsem navštívil přednášku nějakého doktora matematiky, který se vrátil z USA. Na závěr prohlídky přišel znovu ředitel a spolu s profesorem byli připraveni odpovídat na naše dotazy. Pochopitelně jsme jich měli spoustu, i když s odstupem času jsem si uvědomil, že mnohé byly asi dost naivní. Přesto odpovídali velmi ochotně a zřejmě je i těšilo naše nelíčené překvapení co všechno na počítači řeší. Z poznatků, které jsem tady získal, jsem těžil doma ještě několik let. Mimo nějakých příruček jsem si vyptal také několik listů papíru do tiskárny. Tento papír měl tu vlastnost, že na zhotovení kopií (až 4 kopií) nemusel být vložen mezi listy kopírovací papír, ale zadní strana byla upravena tak, že vytvářela kopii nějakou chemickou reakcí s dalším listem. S tímto „trikem“ jsem měl v Brně největší úspěch.

Po návratu zpět do Londýna nás pan Fowler pozval na pozdní oběd do nějaké restaurace blízko Temže. Pod stropem visela historická osmiveslice, na které se kdysi jezdil veslařský závod Cambridge – Oxford. Však největší překvapení pro mě byl vlastní oběd. My i ostatní hosté jsme chodili s talířem do kuchyně, kde byly v hrncích a pekáčích postavených na velkých kamnech různá jídla a host si mohl nabrat na talíř podle svého přání a chuti.

Příští den, když jsme přišli do sídla firmy, byl pan ředitel Cooper již přítomen. Bylo na první pohled vidět, že se jedná o výraznou osobnost. Pohledný čtyřicátník v perfektním obleku a rozhodným chováním. Tak jsem si představoval manažera velké firmy, kde ve srovnání pan Fowler vypadal, že by mu mohl ztěžít dělat šoféra. Po přivítání v jeho kanceláři a úvodních slovech, přišel rychle k jádru věci. Jsem informován panem Fowlerem o účelu vaší cesty a rád bych vám k tomu něco řekl. Úvodem vám chci říct, že zůstáváte našimi hosty a jsme rádi, že máte možnost vidět naše výrobky světové úrovně. Přesto byste měli vědět, že uzavřít obchodní smlouvu s vámi bude velmi obtížné, možná nemožné. Moji lidé v Praze mají následující informace. Ústřední výbor vaší komunistické strany je rozdělen na dvě rovnocenná křídla. Jedno konzervativní, Stalinistické svádí boj s křídlem progresivním, které je pro radikální změny v politice i hospodářství. Progresivní křídlo podporují hlavně Slováci. Dokud nebude tento boj rozhodnut, úředníci v Praze nepodepíší žádnou smlouvu a o nákupu počítačů už se vůbec bavit nebudou.

Po jeho slovech jsem byl natolik překvapen, že jsem se ptal Honzy česky, jestli jsem slyšel dobře. On to potvrdil a pokoušel se něco rozumného odpovědět, ale bylo na něm vidět jak koktá, že ho nic nenapadá. Vlasta vůbec nevěděla o co jde, tak se jen usmívala. Když viděl pan Cooper naše rozpakky řekl, že bez ohledu na situaci připraví nabídky z nejlepší možnou cenou a zašle ji na adresu našeho podniku příští týden. Než jsme se rozloučili viděl jsem na jeho stole naše noviny Rudé právo a také nějaké maďarské a polské. V diáři roku 1967 jsem na 12. října napsal: „Honeywell čeká změnu vlády“. V lednu 1968 se dostal k moci Alexandr Dubček a začalo pražské jaro. Informace pana Coopera byla správná.

Nebudu popisovat všechny památky, které jsme po odpoledních v Londýně navštívili, ale vzpomínám na jednu příhodu s Vlastou Brunovou. Manžel Vlasty Richard Brun byl docela dobrý výtvarník a malíř. On neměl rád komunisty, ale byl docela rád, že jeho žena prodává po komunistických sekretariátech jeho díla s budovatelskou tematikou. V poslední době začal dělat také tak zvané „tepaniny“, což byl plastický obraz vytepaný do měděného plechu. Já sám jsem od něho jedno dílo koupil, abych zaplnil prázdné stěny nového bytu v Bystrci. Můj „obraz“ má název „Pesonifikace not“ a dosud visí na mé chatě. Když výtvarník zjistil, že jeho žena pojedje do Anglie, zakoupil dvě vázy z českého broušeného skla, které měla jeho žena v Londýně prodat. Za stržené peníze pak musí zakoupit dva kusy měděného plechu, který nebylo možno u nás koupit nebo byl

příliš drahý. Ten plech navíc musí být přesně velký jako Vlastin kufr a navíc určité tloušťky. Úkol poměrně složitý pro osobu, která neumí ani slovo anglicky. Vlasta od příjezdu do Londýna neměla v hlavě jinou myšlenku než prodat vázy a koupit plech. Při každé vycházce za krásami Londýna vláčela vázy a prosila střídavě mě nebo Honzu, abychom jí s prodejem a nákupem pomohli. Honza to důsledně odmítal a já jsem nakonec „vyměkl“ a pustil se do akce. Zeptal jsem se majitelky penzionu, zda v jejím okolí neexistuje nějaké vetešnictví nebo zastavárna, které vykupují sklo. K mému překvapení řekla, že nedaleko je celá ulice podobných obchůdků a vysvětlila mi jak se tam dostanu. Ulici jsme našli a tam snad 20 obchodů s podobným sortimentem. Zjistil jsem, že tento úkol byl mnohem těžší než jsem myslel. Nejčastěji to v obchodech nechtěli vůbec nebo za cenu, která nedosahovala ani ceny za kterou byla váza zakoupena. Výsledkem bylo, že se mě podařilo prodat jednu vázu s mírným ziskem a druhou vůbec. Jako důvod uváděli, že váza je příliš vratká a když se tam dají květiny a foukne, tak se rozbije. Vlasta z toho byla nešťastná, ale já jsem již kategoricky odmítl další akce.

Celá akce „váza a plech“ ještě pokračovala po příjezdu do Honzovy rodiny. Vlasta se nakonec rozhodla, že neprodejnou vázu věnuje jako dárek paní Boďové. Když pak Honza mamince vykládal proč Vlasta vázy přivezla, nabídla Vlastě nějaké libry, že peníze dá pak v Brně Honzovi v korunách. Výsledkem této transakce bylo, že Vlasta přišla za mnou a prosila: „Pepičku, pojď se mnou koupit ten plech, prý je tady blízko prodejna takových věcí“. Oblékl jsem se a vyrazil s Vlastou do města. Předtím jsem musel přepočíst rozměry dna kufru na stopy a palce. Našli jsme zmíněný obchod s nástroji a zbožím pro kutily a výborným majitelem. Když jsem mu přednesl svou poněkud komplikovanou žádost, usmíval se a šel někam telefonovat. Pak se vrátil a řekl, že on to na skladě nemá, ale za chvíli to tady bude. Zatímco jsme čekali a obchod byl prázdný, vrátil se a vyptával se odkud jsme a proč ten plech. Pak mi dal ještě lekci z angličtiny, kterou jsem nezapomněl do dneška. Zopakuj to pro čtenáře: Majitel mě upozornil, že velmi záleží na délce následujících slov: sheet a shit. Slovo „sheet“ vyslov dlouze šít znamená: list, arch papíru, plát ale také tabule plechu nebo prostěradlo Slovo „shit“ vyslov krátce šit znamená: lidský exkrement neboli hov.o. Asi za deset minut přijel na kole nějaký mladý chlapec a pod paží držel 2 tabule měděného plechu (cooper sheet) požadovaných rozměrů. Vlasta zaplatila, já jsem poděkoval a srdečně se rozloučil s majitelem. Vlasta zářila štěstím, že nejela do Anglie nadarmo a byl jsem u ní v oblibě než odešla do důchodu.

V dalším vyprávění přejdu hned k návštěvě Honzových rodičů. Odjeli jsme z Londýna vlakem do stanice East Tilbury. Je to po proudu řeky Temže asi půl hodiny jízdy vlakem. Zde je již Temže hodně široká a kousek dál k moři je přístav, kde mohou zakotvit i zaoceánské lodě. Pokud se týká vlaků, tak mě poněkud překvapilo, že každé kupé v osobních vozech má svoje dveře. Takže lidé nastupují a vystupují současně po celé délce vozu. Dále jsem cestou pozoroval, že v místech, kde silnice kříží železniční trať jsou závory jako velké brány, které se otáčejí o 90°. Buď je neproniknutelně zavřená silnice nebo železniční trať. Boďovi bydleli v East Tilbury v pěkném a velkém rodinném domě s velkou zahradou. Pan Boďa je zaměstnán stále u firmy Baťa, v menší továrně přímo ve městě. Nebudu popisovat dojemné setkání rodiny s Honzou po 20 letech. Také my hosté jsme byli uvítání skvěle všemi členy rodiny a společně jsme usedli k slavnostní večeři. Paní Boďová uvařila skvělé jídlo a já jsem se po několika dnech nepravidelné stravy dosyta najedl. Pan Boďa během večeře plánoval co pěkného by nám v okolí ukázal. Nakonec jsme se dohodli, že zítra by nás zavezl do přímořského města Brighton v hrabství Kent na jihu Anglie.

Druhý den jsme vyjeli jeho autem směrem na jih a on nám cestou vykládal různé zajímavosti o místech kudy jsme projížděli. Charakter krajiny na jihu Anglie, kde je mnohem tepleji, se vyznačuje množstvím ovocných sadů. Vlastní město je dosti velké, ale my jsme navštívili pouze lázeňskou část, která je pro turisty nejzajímavější. Do moře vybíhá dlouhé molo, na jehož rozšířeném konci jsou obchody, restaurace a rybáři lovící ryby. Moře bylo dost rozbouřené a na velkých vlnách surfoval nějaký chlapec oblečený v neoprenu. Velkým zážitkem pro mě bylo, když nás pan Boďa zavedl do herny. U nás v té době nebyl v provozu snad žádný hrací automat na peníze. Tam v

obrovském sálu bylo snad více než 100 nejrůznějších hracích automatů a kolem chodilo množství lidí. Pan Boďa nám dal každému něco drobných šilinku a pencí, abychom si vyzkoušeli něco vyhrát. Pečlivě jsem obcházel automaty a pozoroval ostatní hráče jak hrají. Všechno však bylo marné, protože asi za půl hodiny jsem byl peněz. Byla to drahá zkušenost, protože místo dárku manželce jsem peníze naházela do automatů. Uvědomil jsem si, že když tomu někdo propadne a stane se závislým na hře, bude brzo na mizině.

Večer na nás již čekali sourozenci Boďovi dvojčata kluk a holka ve věku kolem 20 let. Pozvali nás do svého oblíbeného PUBu, aby představili kamarádům ze školy nového brácha. Jeli jsme autem s dvojčaty jen já s Honzou do nějaké restaurace. Byl to PUB (anglická restaurace) na okraji Londýna, která měla typickou výzdobu a atmosféru podobných zařízení, kterých je v Londýně stovky. Sedělo nás tam spolu s anglickými kamarády asi deset kolem velkého stolu a všichni mluvili anglicky jeden přes druhého a ještě asi nějakým studentským slangem, protože jsem jim moc nerozuměl. Někdo mi donesl od baru typické anglické pivo, které jsem pomalu popíjel. Odlišností anglických PUBů oproti našim hospodám je to, že každý si musí objednat a zaplatit pití u baru a přinést ke stolu. V PUBu byl dost velký hluk a já jsem se snažil, abych z řeči přítomných pochopil o čem je vůbec řeč. Namáhal jsem svůj mozek dost intenzivně, ale s poměrně hubeným výsledkem.

V tomto okamžiku se stalo se mnou něco, co si dosud neumím vysvětlit. Tato příhoda je celkem jednoduchá, ale pro mě je nezapomenutelná. Od té doby se mi nic podobného nepříhodilo. Pokusím se popsat co se tenkrát vlastně stalo. Seděl jsem v naprosto bdělém stavu a poslouchal hovory, které spolu vedly diskutující kluci a holky sedící u stolu. My s Honzou jsme většinou mlčeli, nebo spolu mluvili česky. Najednou se mi zjevil při otevřených očích naprosto jiný obraz, jako by někdo v neexistujícím studiu přepnul můj mozek na jinou kameru. Objevil se obraz našeho stolu se mnou, Honzou i se všemi osobami, které u stolu sedí a diskutují. Ovšem obraz vypadal tak, jako by nás snímala nějaká kamera umístěná nahoře (výše než byl strop místnosti) a bokem od stolu ze vzdálenosti asi 5 nebo 6 metrů. Nejvíce jsem pozoroval sebe, tak vím, že jsem tam seděl strnule a na rozdíl od ostatních jsem se vůbec nehýbal. Obraz vypadal spíše černobíle, trochu rozmazaně a bez zvuku. Nevím jak dlouho tento výjev v mém mozku trval, můj naprosto nekvalifikovaný odhad asi 1 minutu. Pak stejně jak se obraz objevil tak stejně mrknutím oka zmizel. Viděl jsem a slyšel znovu jako dřív všechny okolo. Zanechalo to na mě hrozně hluboký dojem a přemýšlel jsem co se mohlo stát. Zeptal jsem se Honzy, jestli si nevšiml před chvílí na mě něčeho podivného. Podíval se na mě udiveně a řekl, že jsem pouze seděl a civěl nepřítomně do blba. Zbytek večera již proběhl normálně a já jsem na sobě nepozoroval žádné další změny. Přesto se mi myšlenky stále vracely k tomuto podivnému výjevu.

Poslední den před odletem jsme měli naplánovaný výlet do dalšího lázeňského města, který se jmenuje Southand on Sea a leží téměř v ústí Temže jen kousek od East Tilbury. Teď nás poprvé zradilo počasí. Začalo drobně pršet a foukal nepříjemný vítr. Městečko je velmi pěkné, čisté a z větší části obývané anglickými důchodci. Hlavní ulicí ve městečku, je podobně jako v Brightonu, komunikace vedená podél pobřeží. Dole pod ulicí je krátká pláž a do moře vybíhající mola. Nahoře nad silnicí jsou výstavní domy v anglickém viktoriánském stylu z minulého století, kde jsou umístěny restaurace, penziony, herny a obchody ze suvenýry. Vzhledem k počasí jsem byl rád, že jsme zašli do restaurace na oběd. Tady jsem poprvé ve svém životě jedl ústřice a musím říct, že mě docela chutnaly. Dal jsem se také do řeči s majitelem restaurace, abych si vyzkoušel svou angličtinu. Nepamatuji se již celý rozhovor, ale zapamatoval jsem si pouze informaci, že jeho hrací automat je seřízen tak, aby vydělal asi 50 liber ročně. Já jsem však už nehrál. Pak si ještě pamatuji, že jsem tam levně koupil tchánovi zapalovač cigaret na plyn.

Druhý den ráno jsme se rozloučili s rodinou Boďových, která se o nás tak skvěle po celou dobu starala. Pak nás pan Boďa odvezl svým autem na letiště Heatrow a my nastoupili zpáteční cestu do Brna. Na letišti jsem si uvědomil, že Angličané vždy, když čtou z nějakého dokladu mé jméno,

vyslovují jej jako Brlajka. To mě trochu vadilo. Zpáteční cesta proběhla bez mimořádných událostí a večer už jsme byli opět doma v Brně.

Závěrem k této cestě připojuji několik poznámek. Když přišla nabídka od pana Coopera do PVT, nesl jsem některé dokumenty na lékařskou fakultu profesorovi Navrátilovi. Na toto setkání jsem dlouho nemohl zapomenout. Zastihl jsem ho v dost zasmušilé až smutné náladě. Stručně jsem mu řekl jak jsme dopadli u Honeywella a také jsem mu řekl co říkal pan Cooper o politické scéně v Československu. Když jsem se s ním loučil, poděkoval mi i ředitelovi a pak vstal a řekl, že půjde se mnou něco vyřídit. Na chodbě, kde nikdo nebyl se zastavil a řekl: “Víte tady i zdi mají uši“. Pak pokračoval. Chtěl bych vám něco soukromě říct, abyste nebyl později překvapen. Já jsem se snažil zřídit tady pracoviště, kde bych mohl léčit na úrovni naše lidi. Vynaložil jsem velké úsilí, abych získal pár tisíc dolarů na solidní pracoviště. Ale ty úředníci v Praze si nevidí ani na špičku nosu. Já už toho mám plné zuby. Vyhrál jsem konkurz na kardiologii ve Vídni, kde mám připraveno špičkové pracoviště včetně počítače. Zpočátku rektorát a ministerstvo zdravotnictví byly proti, ale teď se situace mění a oni se mě asi chtějí raději zbavit, abych je stále neotravoval. Je velmi pravděpodobné, že se budu stěhovat do Vídně. Řekl jsem mu, že je to pro naše zdravotnictví velká škoda a také si myslím, že kdyby jeho pracoviště bylo v Praze, už by možná peníze měl. Popřál jsem mu mnoho zdaru a rozloučil se s ním. Asi za měsíc po našem rozhovoru se profesor Navrátil stěhoval do Vídně. V září 1968 emigroval Honza Boďa ke svým rodičům do Anglie, kde žije dosud.

Na obrázku zleva: Vlasta Brunová, rodiče Jana Bodi, Jan Boďa
Jsme na výletě v městě Southend – on - Sea

3

Přístav Brighton s molem, kde jsem na automatech v herně prohrál 2 libry, které mi dal pan Boďa. Velmi mě to mrzelo a od té doby jsem na automatech nehrál

Toto je obraz, který je vytepaný do měděného plechu, jsme koupili od Richarda Bruna. Obraz má název „Personifikace not“. Pro takové obrazy jsme v Anglii kupovali plech.